

ВЕЛКО МИЛОЕВ
ИГРАТА

chitanka.info

— ... остава не повече от четвърт час — каза говорителят. — А докато чакаме сигнала за включване от командния център, ви предлагаме симфонична музика.

Джо Смит си доля бира в чашата.

— Мери — подвикна той по посока на кухнята — побързай! Ще изпуснеш предаването.

Жена му се появи на прага. Докато бършеше ръцете си в престилката, хвърли бегъл поглед към телевизора.

— Няма ли нещо по-интересно, Джо?

Учуди се като го видя така съсредоточен, дори леко се бе навел напред в креслото си. Никога не се бе интересувал особено от концерти.

— Това е програмата — отвърна той без да откъсва очи от екрана. — Или си забравила за предаването?

Мери го погледна объркано, после — телевизора, после — пак него.

— Господи! — извика тя. — Войната! Днес ли е, Джо?

Той кимна и отпи от бирата си.

— След четвърт час започваме.

— Господи! — възкликна отново Мери, — ще трябва да побързам с вечерята!

Тя се върна в кухнята и оттам се чу припряна потракване на съдове.

Концертът бе прекъснат. За секунда екранът остана празен. После показаха голяма зала, в която десетки цивилни и униформени мъже сновяха между всякакви апарати, монитори, пултове, светлинни карти и какво ли не още. В дъното върху един наистина огромен екран се виждаше земното кълбо с ясните очертания на Европа, Азия и Африка. Джо знаеше, че така изглежда Земята от Космоса. Камерата се приближи към двамата, които седяха пред екрана.

Джо ги познаваше. Единият беше Лари Питерсън — един от най-известните телевизионни коментатори. Името на другия не си спомняше, но също го бе виждал по телевизията. Беше от генералите, които се занимаваха с политика, макар че не знаеше точно какви възгледи застъпваше.

— Добър ден — каза Лари Питерсън. — Днес нямаме време да повтаряме подробностите. С помощта на нашата система от

комуникационни супер-спътници ще наблюдаваме чрез Космоса или директно от Космоса събитията по цялата Земя, по всички континенти, дори в отделни градове. Благодарение на прогреса, днес вие ще се срещнете лице в лице с исторически събития. И така, това е основният център на стратегическото командване — той кимна към събеседника си — генерал Евънс.

Генералът театрално погледна часовника си.

— Днес е велик ден — каза той. — По понятни причини и аз ще бъда лаконичен.

Той натисна един от клавишите на пулта пред себе си. Върху телевизионното изображение на огромния екран се насложиха линиите на държавните граници и светнаха многобройни разноцветни точки.

— Червените точки са целите — най-големите градове и стратегически военни обекти на противника — генералът се усмихна с нескрито превъзходство. — Там сега е обявена тревога.

— И вероятно всеки момент ще дадете началото на военните действия — предположи Лари Питерсън.

— Военните действия започнаха преди петнайсет минути — спокойно заяви Евънс. — Но се надявам, че нашите зрители...

— Мери! — извика Джо. — Идвай, започнали са!

Отвори си нова бутилка бира, наля и докато чакаше пяната да спадне, отново се съсредоточи върху екрана.

— ... вече седемстотин и трийсет междуконтинентални ракети — обясняваше генералът. — Но стартовете продължават.

— Включване! — каза журналистът.

Моментално изпълниха нареждането му. Джо видя гола, червеникава равнина, над която стърчаха единствено самотни пилони. Но в следващия миг от малкото възвишение между тях изригна огън. Дългото десетки метри туловище на ракетата бавно, сякаш с усилие се измъкваше от шахтата, проблесна на слънцето като кула, подпряна на огнени стълбове и се устреми нагоре. Режисьорите дадоха общ план и сега се виждаше само дългата, пухкава, бяла опашка от дим, която изтъняваше високо в синьото небе.

Мери влезе и седна до него на дивана. Не беше свалила престилката си.

— Сложих яденето във фурната — каза тя. — После само ще я включим и ще стане за десет минути.

Джо сложи ръка на коляното ѝ. Това изразяваше едновременно и нежност и „замълчи сега“.

Нов взрив избухна в равнината. Ярка до бяло, огнената струя мачкаше сивата димна гъба, която бързо растеше нагоре, сякаш се мъчеше да догони ракетата. Самата ракета от това разстояние приличаше на тъмна чертичка.

— Не изглежда чак толкова страшно — отбеляза Мери.

— Генералът каза, че всяка от тях се разделя на десет части и всяка част е колкото трийсет от бомбите, които пуснаха над японците. Стигат до другия край на света, но улучват целта с точност до деветдесет метра, представяш ли си?

Мери ласкаво му се усмихна. Джо се вживяваше в тези неща.

— Нашата втора ударна сила — чу се гласът на генерала — стратегическата авиация е във въздуха.

В този момент камерите показваха безкрайна преливаща синева на небе и океан. Високо горе с грохот прелиташе внушително ято самолети. Само за няколко секунди то пресече небосвода и се загуби в искрящата далечина.

Като на парад, помисли си Джо.

— Джо — обади се Мери — къде ли е сега Том?

Той не отговори веднага, погълнат изцяло от екрана. Сега показваха самолетите съвсем отблизо. Източената и остра като игла носова част с мека извивка преминаваше в крилете и мощния корпус, боядисани защитно в мръсно-кафяви петна.

— Те имат телевизионни екипи навсякъде — обясни Джо — на корабите, във въздуха, на земята. И всичко се предава чрез спътниците... Том... Том сигурно е у дома си, каза, че ще поработи в градината днес следобед.

Мери го погледна с укор.

— Но Джо, аз говоря за сина ти. Нали е в авиацията...

— А, да — каза той. — Но неговата работа е на земята, не се безпокой.

— Сигурно има много грижи.

— Атомните подводници със стратегически ядрени ракети — обяви генералът.

Там, където бяха телевизионните камери, беше нощ. Огнени нишки разсякоха тъмнината на екрана и в надпревара се понесоха косо

нагоре. Засияха в червено облаците, пронизани от следите на ракетите.

— Красиво е, нали Джо? — каза Мери.

Отново включиха командния център. Сега големият екран над Лари Питерсън и Евънс бе запълнен от карта на Северното полукълбо, гледано от полюса. Джо се наведе напред, за да разгледа по-добре потоците от светещи стрелки и премигващи символи на ракети, кораби и самолети над Атлантическия и Тихия океан и над Арктика.

— ... а сините точки — обясняваше генералът — са оперативно-тактическите ракети на територията на съюзниците. Когато те влязат в действие, ще очакваме попаденията само след пет-десет минути...

— Изглежда няма да трае много дълго — каза Мери. — Какво има в програмата след това, Джо?

— Нищо — отвърна той. — Нищо не пише. Това е война, Мери, не можеш да предвидиш точно в колко часа ще свърши.

— Господи — въздъхна тя — бих искала да свърши по-скоро.

Сега журналистът беше взел думата.

— ... и аз се надявам, че вече всички са разбрали защо можем да си позволим това директно предаване. Но нека все пак не отбягваме деликатните въпроси, които навярно мнозина си задават...

Двамата мъже си размениха многозначителните усмивки на хора, които знаят повече от останалите.

— Разбирам — каза генералът — отбраната...

С няколко бързи докосвания по клавишите той промени изображението на големия екран.

— Плътните контури по крайбрежието на континента показват наземно базираната противоракетна отбрана за прехващане на цели в долните слоеве на атмосферата, а звездичките — това са спътниците, пилотираните кораби и орбиталните станции, оборудвани с разузнавателна апаратура и лазерно оръжие...

Мери се притисна до мъжа си.

— Как мислиш, Джо, дали тази система е абсолютно сигурна?

Джо не й отговори, само се усмихна, прегърна я и нежно я стисна за рамото. Мери в никой случай не беше глупава, но жените просто не разбират тези неща.

На екрана пред тях тъмното звездно небе и неясните силуети на някакви детайли и прибори на преден план подсказваха, че предаването се водеше от космически апарат. В далечината, над

синкавата ивица на хоризонта светеше малко кръгче. Операторите смениха мащаба и то се превърна в ажурна конструкция на спътник. После един тънък, ярък лъч светкавично прекоси разстоянието до него и го докосна. Последва безшумен взрив. Ослепително сияние заличи всички подробности на екрана.

— Улучи го! — извика Джо и скокна прав. — Улучи го!

— Наистина ли, Джо? — някак строго попита Мери.

Той се сконфузи и седна на мястото си.

— Разбира се, че ще го улучи — добави вече по-спокойно. — Това са най-добрите системи.

Изображението на екрана бе все още неясно, макар че гласът на коментатора от телевизията настояваше за изключително внимание.

— Какво ще стане сега, Джо? Нищо не разбирам, какво е това?

— Облаци — той вдигна рамене — ето там се вижда река, това набръчканото са планини... Сигурно от Космоса... Гледай!

Сякаш невидимо слънце внезапно бе изгряло под облаците и те засветиха ярко, а в следващия миг през разкъсаната им пелена изникна и започна бързо да набъбва огромната гъба на взрива.

— Бомбата — почти шепнешком произнесе Джо. — Пуснали са бомбата. Или, може би, е ракета...

Върху огромния екран в залата на командния център една от червените точки бе започнала тревожно да пулсира.

— ... един от най-големите военни комплекси и три милиона жители — генералът сочеше именно тази точка.

— Мислиш ли, че всичко това е наистина, Джо?

Той я погледна озадачен.

— Разбира се, че как иначе?

— О, все си мисля, че утре ще дойдат да ни питат какво сме изпитвали и изобщо какво мислим за всичко това. Навярно е пак някой от техните трикове, заради рекламата и глупавите им анкети...

— Но този път е съвсем различно — възрази Джо. — Този път е наистина.

— Кой знае?

— Виж, още червени точки започнаха да мигат!

Отново включиха камерите от Космоса и те видяха взривовете. Край извиващата се линия на морския бряг, над широки равнини, с пръснатите из тях светли петна на градовете, сред безкрайната плътна

зеленина на горските масиви, дори над кафявата голота на пустините — навсякъде никнеха и се разрастваха гигантски гъби от дим.

Джо стана и се огледа неспокойно.

— Искаш ли кафе, Джо? — ласкаво попита Мери.

— Не — каза той — случаят заслужава нещо по-добро.

Той отиде до бюфета и извади бутилка коняк и две чаши. Мери го гледаше разтревожена.

— Но Джо, не бива да се вълнуваш толкова! И този коняк след бирата...

Джо седна и напълни чашите.

— Днес е велик ден — каза той.

Екранът беше празен.

Екранът беше празен, но преди да успеят да се учудят, той отново светна — показваха залата. Генералът се оглеждаше неспокойно, после кимна на някой, който не се виждаше и се обърна към зрителите.

— При такава сложна ситуация, естествено, не са изключени аварии и дори поражения върху комуникационните спътници. Но е осигурено многократно дублиране и аз ви гарантирам, че предаването ще продължи до края.

Това, всъщност, не беше толкова важно. Коментаторът Питерсън пръв изрече въпроса, който беше и на устата на Джо.

— Но какво означава тази точка? — той сочеше към светещата карта на екрана. Там една светла точка пулсираше ярко, пулсираше там, където изобщо не й беше мястото, в тази част на света, която принадлежеше на тях и където не трябваше да има пулсиращи точки.

— Ядрен удар — мрачно отговори генералът.

— Но това е Ноуленд! — възкликна журналистът.

— Да — каза Евън. — Това е война в края на краищата. Взети са допълнителни мерки. Нека по-добре наблюдаваме хода на атаката.

— Казах ти, че това не може да бъде сериозно! — обади се Мери.

— Изглежда, че си права — промърмори Джо.

В същия миг цял рояк мигащи точки изгряха върху континента. Звукът се загуби, а малко след това изключиха залата. Видяха гъби. Още много гъби. Това продължи дълго и нищо не подсказваше, че скоро ще спре.

— Те прекаляват наистина — каза сърдито Мери и се изправи. — Да си играят с нас така... Това е... Това е просто жестоко... Аз също си лягам, Джо.

Той само вдигна глава и кимна, опита се да се усмихне. Мери се наведе над него и нежно притисна главата му към гърдите си.

— Милото ми момче... Не бива толкова да преживяваш заради идиотските им номера. Не искаш ли да спиш вече?

— Ще погледам още — каза Джо.

— Но не прекалявай с коняка.

На вратата тя се обърна.

— Лека нощ, Джо.

— Лека нощ, Мери.

Джо остана сам в стаята пред телевизора. За миг включиха отново залата. Джо успя да види Европа, Азия и Америка, осеяни с десетки пулсиращи точки, а пред големия екран нямаше никого. Пак последваха картините на взривовете. Спътниците прецизно и педантично насочваха суперобективите си към мястото на поредното попадение и на екрана растяха гъбите. Нямаше звук. Джо вдигна чашата си, но миризмата на коняка му се стори прекалено остра и я остави. Беше отвикнал от силните напитки.

Образът внезапно изчезна. Джо се изправи, застана пред телевизора. Не знаеше какво точно трябваше да направи, а и не беше сигурен, че апаратът е повреден. Завъртя няколко копчета, но това нямаше резултат. Образът се появи след малко сам и отново на екрана безшумно се издигаха сивите гъби на взривовете. Нищо друго не се виждаше освен тях, сменяха се на почти равномерни интервали една след друга, една след друга. Джо започна да ги брой. Това трая няколко минути, през които той продължаваше да стои прав пред телевизора. После екранът отново ослепа.

Джо отиде до прозореца, отмести завесата и се взря в тъмното небе. Върна се, изключи безполезния телевизор, поколеба се и пак го включи. Помисли си дали да събуди Мери, но се отказа. Влезе тихо в кухнята и си извади нова бира. Старата беше изпита едва наполовина, но вече се беше стоплила. Отпи няколко глътки както беше прав и на пръсти се върна в стаята.

Седна в креслото си, взе шишето от коняка и внимателно разгледа пъстрия му етикет. Това успя да запълни съвсем малко време.

Вгледа се в празния светещ екран на телевизора и си спомни пулсиращите точки. Стана, отиде до телефона и вдигна слушалката. Постоя така, но не можа да си спомни някой, на когото би искал да се обади сега. Дали все пак да не извика Мери?...

По-добре е да влезе тихо при нея, тя сигурно не спи и ще му се обади. Наистина беше време и той да си ляга. На прага се спря и се послуша. Беше тихо. Съвсем тихо.

Той отвори вра...

Публикувано в списание „Криле“, брой 2/1987 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.